

ХУЛИ ЛЕОНИС

ТАЙНИТЕ НА ВЕНЕРА

Очевидната скрита истина за
ЕМОЦИИТЕ

Пътеводител на емоционалната интелигентност

Анотроф

ХУЛИ
ЛЕОНИС
ТАЙНИТЕ НА ВЕНЕРА

*Очевидната скрита истина за
емоциите*

Апостроф
София, 2019

Хули Леонис
Очевидната скрита истина за емоциите
Тайните на Венера

© Хули Леонис, автор, 2019

© Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2019

© *Алгограф* – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енг пбблишинг“ ООД, 2019

ISBN 978-954-2962-67-0

Завръщане към себе си (Енигма)

Това не е началото на края
Това е завръщане към себе си
Завръщане към невинността

Любов
Отдаденост
Чувства
Емоции

Не се страхувай да си слаб
Но и не се гордей прекалено, че си силен
Просто се вгледай в сърцето си, приятелю
Това ще бъде завръщането към себе си
Завръщането към невинността

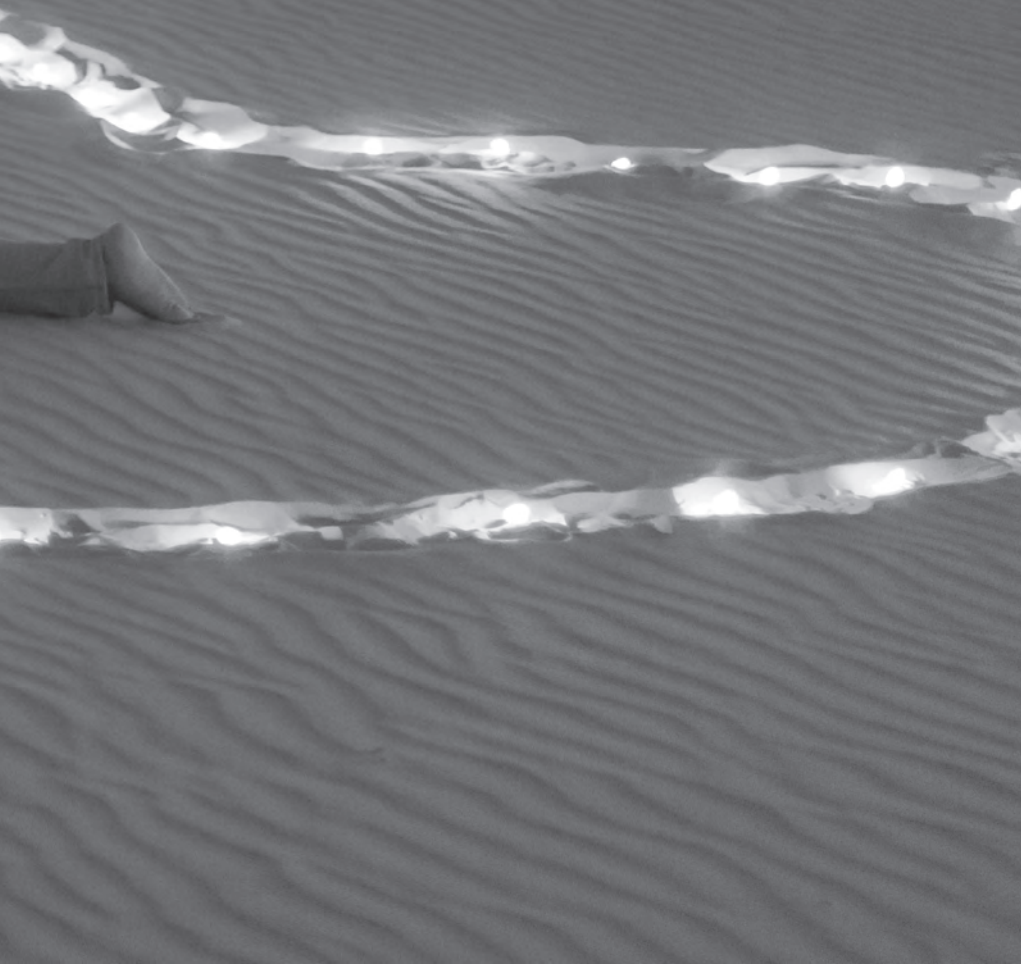
Ако желаеш, смей се
Ако трябва, заплачи
Бъди себе си, не се крий
Просто повярвай в съдбата

Не се вълнувай от това, което казват хората
Просто следвай пътя си
Не се предавай и използвай всяка възможност
Да се завърнеш към себе си

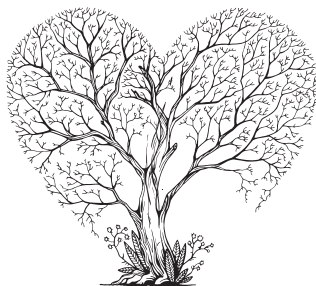

ОЧЕВИДНАТА СКРИТА ИСТИНА
ЗА ЕМОЦИИТЕ

Предисторията на любовта

Измина една година, откакто написах „Очевидната скрита истина за любовта“. Веднага след като го направих, осъзнах, че това е просто една ментална рамка и тя трябва да се раздвижи. Усетих, че е необходимо тази книга да стане жива и да се отработи. Затова направих и две събития, свързани с любовта. Едното беше цикълът „Чудото на любовта“, а другото – „Пътя на любовта“.

В тези събития въведох един нов елемент на работата, който наричам поле на усещане. Накратко това е метод, по който всеки може да усети как е свързан с любовта, с емоциите, с чувствата си, какви са травмите от любовен характер в родовата му система и как може да се справи с тях.

Заклеченията бяха изумителни дори и за мен. Реших, че сега е моментът да ги споделя с вас. Настоящият текст е предистория към книгата за любовта,

независимо че излиза след нея. **Това е очевидната скрита истина за емоциите, защото няма любов без емоции.**

Когато бях дете, по екраните излезе „Огън, следвай ме“ и още тогава се чудех защо режисьорът Дейвид Линч е направил филм за предисторията на „Туин Пийкс“, но сега разбирам, че всяка една велика история има път, който води към нея, и той сам по себе си е чудо. Тази книга е това чудо – чудото на любовта точно преди тя да се случи в земен план.

Не можем да говорим за любов, без да говорим за емоционално изразяване. И тук веднага се появява първата очевидна скрита истина в тази книга – няма емоционално изразяване в света, в който живеем! Забранено е!

Тогава как можем да стигнем до любовта? Съществува ли изобщо тя? Това са темите, за които ще говорим в тази книга.

Любовта често е възприемана като незряло и интензивно чувство на притежание, което излиза от егото и се бърка със сексуална страст. Това не е любов!

Това е болест! Най-вече емоционална такава. Защо болест и защо емоционална? Защото, когато нямаме връзка с емоциите си, ние се разболяваме. Не можем да сме цялостни и щастливи, ако не се свържем с най-важния елемент, който ни прави хора – емоциите в цялата им палитра.

В тази палитра има голямо многообразие. Повечето емоции вървят по двойки и няма как да бъдат разбрани сами по себе си. Любовта върви с омразата, очарованието с разочарованието, болката с облекчението.

От години светът се опитва да използва логиката като начин на живот. Тя се дава като нормата, а емоциите и емоционалното изразяване – като повод за смях, за подигравка. Свързват се с женското начало, с интуицията, с усещанията – учени сме да се надсмиваме на всичко това, защото не е логично.

Стъпил здраво на земята човек е този, който е логичен. Но логиката не е статична величина – тя се променя и често това се прави от силните на геня на дадено географско място. Това, което е логично в България, не е логично в САЩ, а онова, което е логично в САЩ, не е логично във Виетнам. **Логиката се променя, но интуитивната ни връзка със себе си – никога.**

А за да съществува тя, ние трябва да сме свързани с емоциите си – те са ключът към качествено изграждане на тази връзка.

Живеем в една обществена лъжа, в рамките на която от малки ни е обяснявано, че за да сме успешни, трябва да сме винаги свързани само с положителните емоции – да сме весели, да сме позитивни. С други думи, да слагаме една маска на лицемерие. Всеки, който се е разхождал в Ситито на Лондон, е виждал изключително позитивни и красиви мъже и жени, които работят там и носят на лицето си маската, а след работа са съсипани, смачкани, сиви и нещастни хора, които вече не издържат бремето на това лицемерие. Тази маска тежи, и то непосилно много.

Всичко това отново се корени в логиката. Тя повелява да си щастлив и ти слагаш маска, но това не са истинските ти емоции. Колкото повече се съобразяваш с обществено налаганото лицемерие, толкова повече се отделяш от себе си, а по този начин и дистанцията

с другите хора става огромна и в един момент непоправима, невъзможно е някой да стигне до истинската ти същност. И тогава се появява най-страшното – чувството на самота и изолираност. Никой не вижда истинското ти Аз, то остава скрито, а когато остава невидяно, това, което ти се случва, сякаш не е твое...

Ако още от деца сме получили информация за емоционалния ни свят, ако са ни запознали с него и са ни обяснили, че всяка една емоция си има гругарче и за да можеш да я усетиш, е добре да я изпиташ в нейната цялост, то няма толкова да се притесняваме, ще знаем, че липсата е нормално чувство и когато го изпитваме, е добре да потърсим близък до нас човек, да се свържем с него емоционално, да му направим място в живота си и да го приемем. Така липсата ще изчезне.

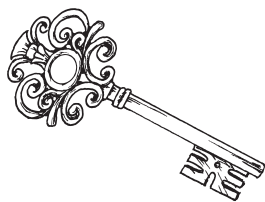
Ще сме наясно, че когато мразим някого, то ние много сме го обичали. Ако си спомним за тази любов, няма да сме така жестоки и ще можем да го разберем.

Сами виждате, че преди да говорим за любовта, има толкова много теми, които трябва да изясним.

Искам още в началото да дам една препоръка за четенето на тази книга. Освен да я четете, опитайте се да се свържете и с енергията, която съм вложил във всяка дума, да осъществите връзка с целия поток от информация, който съм описал за вас.

Как може да стане това? Много лесно. Кажете си, преди да започнете четенето, както и всеки път, когато отваряте книгата отново: „Позволявам си да се свържа с очевидната скрита истина за емоциите!“ И това е всичко. Нека да започнем...

Очевидната скрита истина за емоциите

Това е най-добре пазената тайна и най-очевидната скрита истина. Емоциите са ни забранени по раждане. Така ни възпитават – да сме силни. А ако сме емоционални, ще сме слаби. За хубаво е, казват. Никакви емоции не се толерират, нито позитивни, още по-малко пък негативни. Показва ли емоции, детето е лигаво и трябва да се възпитава.

Родителите, без връзка със собствения си емоционален свят, трудно се справят с детските емоции – те им идват в повече. Така емоционалното изразяване става опасно и децата усещат, че за да оцелеят, трябва да са по-обрани. Разказват им се истории, че ако си показват емоциите, другите ще им се подиграват, ще ги отхвърлят, че ще ги изолират и те ще са сами, а това, да си сам, е много страшно. Децата разбират, че ако са емоционални, ще ги наричат въздухари, слаба-

ци, вместо това е важно да са логични, т.е. да следват това, което им казват другите, да се аргументират... А емоциите няма кой да ги аргументира, те просто се чувстват, протичат.

Така децата се учат да сдържат емоциите си, изстудяват ги, преглъщат ги, тежат им, усещат, че ще се пръснат, но не знаят какво да правят. Едновременно с това им се обяснява, че някъде там, в бъдещето, ги чака голямата любов и ще се намери някой, който да ги направи щастливи. Но без емоции каква би била тази връзка?

При момичетата ситуацията е сложна. При тях обаче емоционалното изразяване е малко по-толерирано... но само малко. Всичко се оправдава с женското поведение, което е синоним на слабост и лабилност. Затова и проявите на тези характеристики са очаквани, но и гразнеци. Емоционалният свят на момичетата е много по-пъстър като деца. Родителите трудно се справят с него, но все пак му дават известен толеранс.

Много от порасналите момиченца губят доброто си емоционално изразяване по пътя на живота. Близките им ги учат, че трябва да са силни, да са мъжки момичета, да не позволяват на мъжете да ги нараняват и да се подиграват с тях. Жените започват да се състезават с мъжете, а в тази посока емоции няма. Все пак някои жени запазват способността си за емоционално изразяване, но те са малко.

Емоциите, които се толерират в обществото, са само от негативния регистър и се свързват с форсмажорни обстоятелства – загуба на родител, тежка болест, сериозна лична грама. Но дори и при проявената мъка и тъга хората се отдръпват, избягват човека уж

за да го оставят сам да се справи, но реално, защото ги е страх от тези чувства.

При мъжете ситуацията е кошмарна. Емоциите и тяхното изразяване са поставени като най-срамното и недопустимо нещо в живота на едно момче и на един мъж. Те правят мъжа да изглежда като жена, така казва логиката, а по-голяма обίδα на земята не е измислена – да те сравнят с жена. Дори жените искат да бъдат сравнявани с мъже, когато заслужават похвала.

Емоционалното изразяване е напълно забранено за момчетата. Ако случайно нямат силен артистичен талант, който да доминира и да търси своята изява, те много често никога не разбират как да изразяват емоциите си. Дори самата идея за емоционално изразяване е страшна, плашеща, ужасяваща. Никой никога не говори за чувства с момчетата, те не споделят своите емоции с приятелите си, но се очаква да ги реализират по един хармоничен, нежен и любящ начин с момичетата. Неспособността за свързване и изразяване на емоциите при мъжете се превръща в отровата в живота им, която често ги убива чрез алкохол, наркотици, хазарт, нелогично и налудничаво поведение, провокирано от страшното емоционално напрежение, което не може да се вербализира, види, реализира.

Послушните момчета порастват несвързани с емоциите си, а после се предават от родителите на жената като трофей и не се изисква първоначална голяма емоционална реакция нито в семейния, нито в емоционалните избори в двойката. Когато на жената ѝ писне от неемоционалното поведение на мъжа и го нападне заради него, вече е късно. Той се затваря в своята грама и не се пазу от заобикалящия го свят.

Най-тежка е ситуацията за момчетата, които са крайно емоционални по рождение. Те се чувстват и виновни, че изпитват емоции, че не са като другите, че не са „нормални“.

С времето и с доста усилия много от тях успяват така да блокират емоциите си и да станат „нормални“, че се превръщат в алкохолици, наркомани и насилници. И така – да си алкохолик е мъжко, но да си емоционален не е.

Всъщност да си емоционален е човешко и блокирането на емоциите е един нечовешки акт, който се случва на земята.

Той има цел. А тя е хората да не се свързват с емоциите си, с интуицията си, с личната си истина и лесно да бъдат убеждавани в логиката такава, каквато им е поднесена, да вярват на това, което им се казва, че е правилно, да нямат връзка със себе си.

Всъщност и мъжката, и женската енергия са много емоционални, но по различен начин. За жалост нито една от двете не се реализира в пълната си сила на земята, защото тук властва **момчешката енергия** (това е една дълга тема, за която ще си говорим в „Очевидната скрита истина за секса“) с нейната незрялост, повърхностното ѝ отношение към емоциите и бъркането им със страст, секс и ексцентрични преживявания.

До една възраст е забавно. А после вече е кошмарно. Когато човек достигне до 30-ата си година и усети, че не може да се свързва емоционално с другите, тогава той преминава през изключително интензивна личностна криза. Тя е разрушителна по своята сила и това невинаги е лошо. Понякога в името на собст-

веното си лечение той се отказва от своята стара недостатъчно емоционална същност и се насочва към това да изгради едно ново Аз, което има пълноценна връзка с емоциите.

И мъжете, и жените искат да са свързани с емоциите си и това качество не е важно само за любовния живот, а за всяка една свързаност. Родителите, които са дистанцирани от емоциите си, осакатяват децата си. Възрастните, лишени от емоционално изразяване, нямат връзка с творческата си енергия, с таланта си, те работят нещо, което ги убива, и по цял ден проклинат живота. Хората, които са изгубили връзката с емоциите си, са емоционално нещастни независимо какъв телефон, кола или къща имат.

Емоциите ни свързват с естественото протичане на живота, с това да усещаме живота и своето място с него. Загубим ли тази връзка, ние губим и връзката с живота, и връзката със себе си, а оттам губим всичко.

Ако нямаме връзка с емоциите си, ние нямаме и връзка с любовта. Смятаме, че сексът е любов, но изобщо не разбираме какво представлява той, обвиняваме другите, че са ни обещали да ни направят щастливи, а те, нещастниците, не си изпълняват задачата. Не си даваме сметка, че и ние сме в категорията „други“ за някого и някой едностранно, инфантилно и наивно очаква да го направим щастлив, без той да знае как това да стане.

Връзката с емоционалния ни свят не ни е напълно забранена, просто сме агитирани да не гледаме натам, но ние реално имаме това право. Свързването с емоциите е първата стъпка от процеса на любовта. Кога-

то усетим себе си, наред с нуждите и желанията си, ние можем да ги назовем и да ги следваме, да ги споделим с другите, можем да изградим емоционална връзка и любов. А има ли любов, тя може да кулминира във физическата си форма – секса. Сега имаме само секс и нищо от другото. Сексът е синоним на любов, сексуалният оргазъм на емоционално преживяване, а всичко това е една илюзорна действителност с погменени ценности.

Само от нас и от личната ни мотивация зависи да се свържем със собствената ни истина, а всичко това преминава през смелостта да видим, да приемем и да интегрираме в живота си нашия личен емоционален свят. Задачата не е невъзможна, но изисква посвещение и съзнателна работа.

Очевидната скрита истина за емоциите може и да звучи шокиращо. Шокът е мощно средство, което е в състояние да гаде стартовия импулс нещо старо да се разруши и да се изгради новото.

Нека сега да се потопим още по-дълбоко в очевидната скрита истина за емоциите...

Хули Леонис
Очевидната скрита истина за емоциите
Тайните на Венера

Редактор *Ани Младенова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Българска. Първо издание
Формат *84x108/32*
Печатни коли *16*
ISBN 978-954-2962-67-0

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комуникейшънс енд пблшишнг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
email: books@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Емоциите

са ключът към развиването на интуитивната ни връзка със себе си, а следователно и към постигането на личен успех, щастие и любов извън рамката на чужди модели.

Готови ли сте да поемете на пътешествие към дълбините на емоционалния си свят?

Хули Леонис

ни представя една различна книга. Тя е предназначена за всички, които искат да се погрижат за собствените емоции или за тези на децата си. В нея авторът съчетава своите задълбочени познания за родовата енергия с най-новите си астрологични изследвания.

Той споделя с нас каква е тайната на Венера, как да разберем женската енергия и да се свържем отново с емоционалния си свят. Защото именно през него минава пътят към собствената ни истина, който води до нашето лично щастие. А Хули Леонис ни повежда нататък с уникалния си стил на поднасяне на информацията, който ни кара да се потапяме в текста с удоволствие и да го преживяваме.

Позволете си да се свържете отново с личното си щастие!

